І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 112. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 20-го ЧЕРВНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 20, 1967 No. 112. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Понеділок, 19 червня, 1967

В АМЕРИЦІ

ВІЛЛІЯМ Г. ШОВ, АСИСТЕНТ СЕКРЕТАРЯ ТОРГІВЛІ в економічних справах заявив на пресовій конференції, що тепер вже немає жадного сумніву в тому, що Уряд проситиме Конґрес збільшити прибуткові податки. Існує ще непевність щодо висоти збільшення. Уряд плянував збільшити податки на 6 відсотків, але тепер, можливо, відсоток збільшення буде вищий. Говорять, що Уряд запропонує збільшити податки на 7 або на 8 відсотків. Уряд сподівається, що в четвертій чверті цього року значно збільшиться темп збільшення економіки, тому треба збільшити прибуткові податки, щоб стинити інфляційний тиск на економіку.

ОБИДВІ ПАРТІЇ, ДЕМОКРАТИЧНА І РЕСПУБЛІКАНСЬКА, погоджуються в тому, щоб їхні Номінаційні Крайові Конвенції в 1968-му році відбувалися в Шикаґо. Спочатку обидві партії думали про Маямі Біч на Флориді, але республіканці не радо там номінували б свого кандидата на президента, щоб не дістати марку консерватистів, а демократи бояться на Флориді прихильників Воллеса. Місто Шикаґо обіцяє дати кожній партії по 750,000 дол. на партійні потреби, коли вони відбудуть конвенції в цьому місті. Маямі обіцяло дати на партійні фонди по 800,000 дол. Обидві партії хочуть відбути конвенції в тому самому місті, бо це дешевше виносить.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ ПОСАДНИКІВ АМЕРИКАНСЬКИХ МІСТ в Гонолюлю на Гаваях деякі посадники заявили, що можна буде не допустити до расових заворушень цього літа, коли здійсниться правдиву інтеґрацію та коли в цій справі співпрацюватимуть провідники негритянського населення. Нюйоркський посадник Джан Ліндсей заявив, що треба подбати про працю для молоді під час вакаційних місяців. Посадник Гюстона в Тексасі Луї Велч казав, що важко щось зробити з „пестунами - малконтентами і людьми, які бажають порушувати закони". Конференція посадників почалася в понеділок 19-го червня.

ОСТРІВ АНҐІЛЛЯ в ЗАХІДНІХ ІНДІЯХ, що лежить на Захід від Порто Ріко, повідомив Об'єднані Нації, що він виступає з англійської зверхности та бажає стати територією ЗДА, якими є Дівочі острови. Острів Анґілля має 35 квадратових миль і 6,000 негритянського населення. Цей острів належить до Англії від 17-го віку. 7-го лютого ц.р. Англія надала автономію федерації трьох островів ст. Кіттс - Невіс - Анґілля, затримуючи в своїх руках закордонну політику та оборону. Представник острова Анґіллі Петер Адамс просив Англію скасувати владу над островом, але Англія відмовила, тоді Адамс оголосив самостійність.

ОСОБИСТІ ПРИБУТКИ АМЕРИКАНЦІВ в травні збільшилися на 2.8 більйона дол. і виносили в річному відношенні 616.9 більйона дол. Річне відношення дістаємо таким способом, що прибутки з одного місяця множимо через 12. Збільшення особистих прибутків настало головно тому, що збільшено деякі урядові винагороди, такі як платні ветеранам та пенсії соціяльного забезпечення. Заробітки фабричних і будівельних робітників в травні зменшилися. Але це зменшення особистих прибутків було надолужене збільшенням заробітних платень урядових працівників.

У СВІТІ

ЦІЛИЙ СИНАЙСЬКИЙ ПІВОСТРІВ ПОДОБАЄ на велике цвинтарище різної новітньої зброї, але також вояків — стверджують західні кореспонденти. Ізраїльтяни знищили повних 7 єгипетських дивізій, 208 танків совєтського типу, 112 гармат, к. 300 панцерних возів, та захопили непошкоджену засекречену єгипетську ракетну базу. Міжнародний Червоний Хрест повідомив, що на пустині Синайського півострова нема вже єгипетських втікачів: ізраїльські ґелікоптери, разом з літаками Міжнародного Червоного Хреста, розшукували загублених на пустині єгипетських вояків, що втікали на захід, до Єгипту.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ УРЯД СТАРАЄТЬСЯ МЕРЩІЙ перевести через парлямент (кнессет) закон про включення йорданської частини Єрусалиму до ізраїльської держави. Ізраїльська частина того біблійного міста нараховувала перед останньою війною 200.000 мешканців, а йорданська частина — 85.000 мешканців. Більшість єрусалимських арабів втекли до Йорданії. Загалом втекло туди к. 200.000 арабів з земель, окупованих Ізраїлем. Ізраїль хоче поставити світ перед доконаний факт з'єднання обох частин Єрусалиму, щоб твердити на Об'єднаних Націях, що це внутрішня справа Ізраїлю, про яку нічого й говорити.

ШВАЙЦАРІЯ ПРИЗАДУМУЄТЬСЯ, чи не зголосити свого приступлення до Об'єднаних Націй, куди вона до цього часу не належить. Швайцарці здебільша стоять по стороні Ізраїлю проти арабів і не вдоволені, що не братимуть участи у вирішуванні середньо - східньої проблеми в ОН. Однак Швайцарія не хоче приймати на себе зобов'язання за чартером ОН, що всі членські держави ОН мусять приймати участь в господарських і військових санкціях, якщо їх схвалить Рада Безпеки й Генеральна Асамблея ОН супроти будь-котрого члена ОН.
рого члена ОН.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН БУВ У МИНУЛУ СУБОТУ в Парижі на розмові з президентом де Ґоллем. Припускають, що він хотів дізнатися від де Ґолля про зміст наради де Ґолля з Косиґіним попереднього дня та що при цій нагоді переконував де Ґолля, щоб той перестав противитися приступленню Британії до Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського Ринку) 6-ох західньо - европейських держав.

НА ОСТРОВІ МАЛЬТА НА СЕРЕДЗЕМНОМУ МОРІ ПЕРЕСЛУХУВАЛИ американських моряків з воєнного корабля „Ліберті", що його ізраїльтяни збомбардували були бомбами й ракетами, спричинивши смерть 34-ох членів американської залоги. Деякі американські моряки твердили, що ізраїльські літаки впродовж 4-ох годин стежили були за рухами „Ліберті" і не могли не бачити американських прапорів на ньому. Також цільність ізраїльських ракет вказує на докладне обслідування положення корабля. Пентаґон мовчить в цій справі. Офіційно американський уряд прийняв перепросини від Ізраїлю, як „трагічної помилки".

ЯПОНІЯ СПРОВАДЖУВАЛА З Середнього Сходу 92% потрібної їй газоліни. Коли у зв'язку з війною проти Ізраїля арабські країни, продуценти й експортери нафти, припинили її вивіз, Японія опинилась в дуже прикрій ситуації і поспішно приготовляє пляни, щоб арабську нафту заступити добуванням нафти в Індонезії, Маляйзії, Канаді й Алясці.

Президент конферував з прем'єром Австралії про сесію ОН і В'єтнам

Вашинґтон. — Президент Джансон і австралійський прем'єр Гарольд Голт перевели неділю 18 червня в Кемпі Дейвіда за 65 миль від Вашинґтону на нарадах, які охопили цілість актуальних міжнародних справ. Зокрема, їх розмова стосувалась приїзду Косиґіна до Ню Йорку на надзвичайну сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй з заміром засудити Ізраїль, як аґресора, та наказати йому негайно звільнити всі окуповані арабські землі. За газетними твердженнями, президент Джансон не має ніяких додаткових інформацій про тактику, яку прийме Косиґін ,ані про те, чи Косиґін висловить бажання перевести нараду з Джансоном. Розмова Президента з австралійським прем'єром стосувалася також В'єтнаму: Австралія має у Південному В'єтнамі невеликий континґент війська на протикомуністичному фронті і цілком підтримує американську політику супроти Північного В'єтнаму та Комуністичного Китаю.

Ніксон мав би кандидувати разом із нюйоркським посадником в 1968 р.

Вашинґтон. — Тут поширилася вістка про те, що колишній віце-президент Ричард М. Ніксон плянує старатися про республіканську номінацію на кандидата на президента і на кандидата на віце-президента хоче взяти нюйоркського посадника Джана Ліндсея. Одночасно він старається позискати для своїх плянів впливового в нюйоркському стейті політика, сенатора республіканця Джекоба К. Джевітса. В цій справі Ніксон відбув вже численні конференції з вище згаданими політиками. Конституція не забороняє, щоб кандидати на президента і віце-президента були з того самого стейту, але 12-та поправка до Конституції не дозволяє, щоб електори з того самого стейту голосували на кандидатів, що є з їх стейту. Цей пункт Конституції позбавив би Ніксона 43-ох електорських голосів нюйоркського стейту, але Ніксон міг би перед голосуванням нюйоркських електорів перенестися до своєї посілости в Коннектикаті або на Флориді. В нюйоркській 92-членній делеґації на Республіканську Номінаційну Конвенцію будуть і прихильники посадника Ліндсея і сенатора Джевітса, а не тільки губернатора Рокефеллера. Рокефеллер підтримує на кандидата на президента мишиґенського губернатора Джорджа Ромні, який може бути головним противником Ніксона на Номінаційній Конвенції.

Сенатор Лонґ в шостигодинній промові обороняє сенатора Дадда

Вашинґтон. — Сенатор демократ із Луїзіяни 16-го червня виголосив шостигодинну промову під час дебат над резолюцією про догану для сенатора демократа із Коннектикату Томаса Дж. Дадда. Сенатор Лонґ виступає добровільно як оборонець сенатора Дадда. Він цілий тиждень заявляв колеґам сенаторам, що вони не матимуть морального права голосувати в справі цензури сенатора Дадда, коли не будуть присутні в Сенаті під час оборонних промов сенаторів Дадда і його, Лонґа. Коли сен. Лонґ почав свою промову, то в Сенаті було коло 80 сенаторів, але при кінці промови Лонґа число присутніх сенаторів зменшилося до 13-ох. Сенатор Лонґ почав в дійсності вести обструкцію (філібустерку) проти резолюції Сенатської Комісії в справах етичної поведінки, бо вичерпав весь матеріял, який відносився до справи догани для сенатора Дадда. Сенат погодився на це, щоб окремо голосувати над двома оскарженнями резолюції: над використанням фондів із прийнять для приватних цілей сенатора Дадда, і над подвійним зворотом коштів, які діставав аж сім разів за відбуті службові подорожі з каси Сенату і приватних фірм. Вкінці, після шостигодинної промови сен. Лонґа Сенат погодився відкласти дальшу частину промови оборонця і кінцеву промову сенатора Дадда на понеділок 19-го червня. Сенатор демократ із Міннеаполісу Юджін МекКарті заявив, що зрезиґнує з членства в Сенатській Комісії в справах етичної поведінки, коли Сенат не схвалить резолюції про догану для сенатора Дадда, бо таким рішенням Сенат відкине довгомісячну працю своєї Комісії.

У Вашинґтоні відзначено 25-ліття УПА

Вашинґтон (В.Л.). — Минулої суботи, 17-го, червня, тут у балевій залі готелю Статлер Гілтон відбувся бенкет для відзначення 25-ліття Української Повстанської Армії. Простору залю виповнили 250 осіб — гості з американського політичного світу, чужинецькі дипломати, делеґати українських установ, представники українських громад з Ню Йорку, Балтимору, Джерзі Ситі, Філядельфії та ін. і невелика кількість тих, що в очайдушних рейдах продерлися на Захід, щоб засвідчити перед світом величність визвольного Чину УПА, — упівці, що були, коли їх поіменно викликувано, предметом одушевлених оплесків. Програму бенкету розпочав молитвою о. Вердар. Відкриття його проголосив д-р Михайло Кушнір, голова Організаційного Комітету бенкету. Далі черґувалися промови, особисті та письмові привіти для учасників бенкету та його історичної дедикації від українських установ, конґресменів і сенаторів, наших церковних достойників. Оваційно прийнято привіт, надісланий Верховним Архиєпископом, кардиналом Йосифом Сліпим з Риму. Гаряче оплескувано появу за пультом промовців, представників Вільного Китаю, Кореї та В'єтнаму, амбасадорів д-ра Шу Кеї, д-ра Шуль Кіма та д-ра Буї Дзієма. З великим оживленням, перериваючи оплесками, сприйняли слухачі промову конґресмена Дервінського. Виступали також з промовами голова ОЖ ООЧСУ Уляна Целевич, д-р М. Кушнір та д-р Л. Добрянський. Оваційно прийнято появу і промову сотника УПА Лева Футали. До високого рівеня бенкету вповні достроївся виступ наших видатних мистців, співачки Шарльотти Ордассі-Баранської при акомпаніяменті проф. Б. Перфецького. Закінчено бенкет молитвою, яку провів о. Данусяр, та відспіванням українського національного гимну. Майстром церемонії був д-р Микола Чировський.

До Ірляндії прибула пані Джеклін Кеннеді з своїми двома дітьми на ферії. Літак 40 хвилин кружляв над Дебліном, поки зміг приземлитись, така була мряка. На летовищі вітали її ірляндський міністер закордонних справ Франк Айкен і американський амбасадор Раймунд Гест. Пані Кеннеді стрічається на кожному кроці з виявами симпа-

КОСИҐІН У НЮ ЙОРКУ З ОБВИНУВАЧЕННЯМ ПРОТИ ІЗРАЇЛЮ

Об'днані Нації. — Скликана на вимогу Совєтського Союзу надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй розпочала в суботу 17 червня ц. р. свої дебати над середньо-східнім конфліктом між Ізраїлем і арабськими державами. На ту сесію прилетів в суботу перед 6 годиною вранці також совєтський прем'єр Алексєй Косиґін. В його почоті були міністер закордонних справ Андрей Громико його заступник Александер Солдатов, „прем'єр" УССР Володимир В. Щербицький і його „міністер закордонних справ" Дмитро Білоколос, білоруський „прем'єр" Тихон Кісєльов і його „міністер закордонних справ" Анатоль Гуріновіч, 38-річна дочка Косиґіна Людміла Гвішіяні і кількадесять інших „достойників" та аґентів безпеки. Ідучи з летовища до міста — Косиґін зупинив авто на 55 вулиці при 3-ій Евеню і пішов пішком до 67 вулиці до будинку совєтської місії в Об'єднаних Націях. Відтіль він поїхав до совєтської посілости в Ґлен Кові на Лонґ Айленді, де він відбув нараду з своїми прибічниками. Тому, що Косиґін прибув на сесію ОН, то не вітав його ніхто від американського уряду, а тільки представник міської управи Ню Йорку та шеф протоколу Об'єднаних Націй, як також, очевидно, совєтські амбасадори в ЗДА й ОН, Анатоль Добринін та Микола Федоренко. Косиґін не склав після свого приїзду ніякої заяви та не хотів говорити з журналістами на летовищі.

Перше засідання Генеральної Асамблеї ОН в минулу суботу тривало всього 50 хвилин і було виповнене вступною промовою президента Генеральної Асамблеї Абдула Рахмана Пажвака з Афґаністану, та короткими виступами американського амбасадора Артура Голдберґа і йорданського амбасадора Мухаммада ель-Фарри. Насправді, ділові наради мали розпочатись в понеділок 19 червня ц. р. промовою Косиґіна. На понеділок передбачувано приїзд до Ню Йорку також державного секретаря Діна Раска. На понеділок 19 червня президент Джансон заповів свою промову на форумі закордонної політики в Державному департаменті. На понеділковому засіданні Генеральної Асамблеї мали теж виступити міністер закордонних справ Об'єднаної Арабської Республіки (Єгипту) Мухмуд Фавзі і міністер закордонних справ Ізраїлю Абба Ебан. Однак — твердять коментатори — можна згори передбачити, що обидві сторони заявлятимуть свої, взаємосуперечні, становища: вказали на це короткі промови, що їх виголосили в минулу неділю на радіо-телевізійній програмі „Колумбії Бродкестінґ Систем" єгипетський амбасадор в ОН Мохамед Авад ель-Коні й ізраїльський амбасадор Гідеон Рафаель. Араби стоять на становищі, що річ іде виключно про ліквідацію наслідків ізраїльської „аґресії", себто про відкликання ізраїльських військ з усіх окупованих ними земель, негайно і без ніяких передумов та застережень, та що є річчю виключеною, що будь котра арабська країна захотіла говорити безпосередньо з Ізраїлем. Знову ж Ізраїль рішуче відмовляється очистити зайняті території, поки не буде підписаний з арабськими сусідами мир на базі визнання ними ізраїльської держави. Ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан заявив перед відлетом з Ізраїлю, що коли б навіть 121 членська держава прийняла на Об'єднаних Націях резолюцію, що наказувала б Ізраїлеві очистити негайно й беззастережно окуповані арабські країни, проти одного голосу Ізраїлю, то й тоді Ізраїль не повинується такому закликові. Америка займає на цій сесії ОН таке становище, що треба дебатувати про цілість ізраїльсько-арабської проблеми та вирішити остаточно справу замирення на Середньому Сході.

В минулу неділю Косиґін оглядав Ню Йорк — частинно автом, частинно пішком, разом впродовж 2 годин і 40 хвилин. Зокрема його повели по долішній частині Мангеттену в так званій банковій дільниці з приповідкою „Волл-стрітою", яка в очах большевиків є символом американського капіталізму. Однак Косиґіна повезли також по 5-ій Евеню і по бідній муринській дільниці Гарлему.

Комуністичний Китай перевів розрив водневої бомби

Гонк Конґ. — Комуно-китайський уряд оприлюднив обширний комунікат, в якому повідомив, що 17 червня цього року переведено успішно розрив гідрогенної бомби. У тому комунікаті у чванькуватому тоні стверджується, що сталося це в два роки і вісім місяців після першого розрядження енерґії. Китайські комуністи використали ту нагоду, щоб у тому самому комунікаті знову лаятись проти „американського імперіялізму" та „совєтського ревізіонізму" та щоб заявити свою повну солідарність з північно-в'єтнамськими комуністами і арабами. Включення у той комунікат звороту про останню ізраїльсько-арабську війну вказує на те, що розрядження водневої енерґії в Комуністичному Китаї приспішено саме з уваги на теперішні наради в Об'єднаних Націях про ізраїльсько-арабський конфлікт, щоб „пригадати" світові, що ніяких поважних справ не можна вирішувати без приявности Комуністичного Китаю. Американські керівні кола передбачували, що китайські комуністи осягнуть свою водневу бомбу щойно з кінцем цього року. Генеральний секретар ОН У Тант „з жалем" ствердив, що Комуністичний Китай не взяв на увагу резолюцій Об'єднаних Націй, що поручали всім державам у світі не робити таких експериментів. Совєтська преса й радіо повідомили в кілька годин після появи китайського комунікату про ту подію — одним коротким реченням.

ХОЧ ОДНО СЛОВО ПРАВДИ

Редактори РАТАУ (радіотелеграфної аґенції України) мусять дякувати долі, що не сталося це за Сталіна. Бож справді, розіслала ця аґенція по всіх редакціях обласних і районових газет повідомлення про випущені видавництвом „Мистецтво" в Києві аґітаційно - пропаґандивні матеріяли під заголовком: „Плакати до ювілею Жовтня". Напевно не один читач совєтської преси прочитає перше слово цього заголовка з наголосом не на другому, а на першому складі. Як воно буде з тими редакторами РАТАУ тепер — невідомо, але за Сталіна напевно мусіли б вони їхати на північ пасти білих ведмедів.

Проф. Іван Красник, видатний союзовий і громадський діяч, помер у Шикаґо

сл. п. проф. Іван Красник

Проф. Іван Красник, видатний союзовий і громадський діяч, великий ентузіяст молоді і спорту, помер тут несподівано на 60-му році життя, — подано з Шикаґо сумну вістку в суботу, 17-го червня. Сл. п. Іван Красник народився в Перемишлі, Західня Україна, 21-го травня 1907-го року. Закінчивши університетські студії, був професором фізичного виховання. Приїхавши до Америки, відразу включився в громадське, зокрема союзове та спортово-виховне життя. Був засновником 399-го Відділу УНС „Леви" в Шикаґо та впродовж шести років його головою, а від сім років його секретарем.Був делеґатом на конвенції УНСоюзу та два рази членом Клюбу Заслужених Союзовців, зорганізувавши до УНС понад 100 нових членів. Ще під час скитання в Німеччині був головою Ради Фізичної Культури, а тепер членом Управи Української Спортової Централі Америки і Канади. Його ненадійна смерть залишає велику проґалину в рядах передових діячів Американської України.

НА СОЮЗІВЦІ ПОЧАВСЯ ВИШКІЛЬНИЙ КУРС ДЛЯ ОРГАНІЗАТОРІВ УНС

Союзівка, Кергонксон. — 44 секретарі Відділів і організаторів Українського Народного Союзу з багатьох стейтів ЗДА і з Канади та п'ять головних урядовців взяло участь у першій сесії вже 5-го з черги вишкільного курсу для секретарів Відділів і організаторів УНС, що відбулася тут в неділю, 18-го червня, в залі „Веселки". Курс триватиме впродовж тижня до п'ятниці, 23-го червня. Очікується ще більше учасників. Курс відкрив офіціяльно гол. предсідник УНС Йосип Лисогір у приявності заступника гол. предсідника і керівника рекордового департаменту Володимира Сохана, головного секретаря та організатора і керівника цього курсу д-ра Ярослава Падоха, головного касира Івана Кокольського і головного радного та обласного організатора Степана Гавриша. Відкриваючи курс, п. Й. Лисогір коротко з'ясував його ціль і завдання. Програму курсу та спосіб його ведення подав д-р Ярослав Падох а Володимир Квас, управитель Союзівки, познайомив учасників із умовами та порядком побуту на оселі під час курсів. Після запитів і відповідей, д-р Я. Падох виголосив першу доповідь на тему: „Значення вишколу та кваліфікації й обов'язки організатора УНСоюзу". У понеділок, 19-го червня рано, була передбачена лекція п. Вол Сохана про основи життьового забезпечення та п. Ів. Кокольського про фінансову господарку УНСоюзу. Основні лекції даватимуть д-р Я. Падох і Вол. Сохан кожного дня і передбачені також дальші лекції п. Й. Лисогора, заступниці гол. пред. п. Марії Душник, п. Івана Кокольського, п. Ст. Гавриша і А. Драгана. Кожного дня буде шість лекцій, три перед полуднем і три пополудні.

ПЕНСИЛЬВЕНІЙСЬКІ ЧЛЕНИ УНС МАЛИ СВІЙ ДЕНЬ НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка, Кергонксон. — Минулі субота й неділя, 17 і 18-го червня, були справжніми „пенсильвенійськими днями" членів УНСоюзу на цій їхній оселі в Кетскильських горах. Приватними автомобілями і винаймленими автобусами приїхали оглянути та побувати і відпочати та розважитись на своїй оселі переважно нащадки і спадкоємці тих, що майже 75 років тому створили УНСоюз у пенсильвенійському містечку Шамокіні. Не зважаючи на те, що вже від деякого часу Пенсильвенія втратила свою атракційну силу для нових поселенців, зокрема коли мова про ті копальняно-індустріяльні райони Питсбурщини, в яких УНСоюз починався, Пенсильвенія ще й сьогодні займає перше місце між стейтами кількістю своїх понад 17.000 членів, як і також своєю організаційною працею та здобуваннямм нових членів, в чому її випереджує тільки Канада. Це й підкреслив у своєму слові головний предсідник УНС п. Йосип Лисогір під час програми „Пенсильвенійського Дня", що відбулася в суботу ввечері в заповненій великій залі „Веселки". Програму відкрив сеньйор пенсильвенійських союзових та громадських діячів, почесний голова філядельфійської Союзової Округи та голова Головної Контрольної Комісії УНС д-р Володимир Ґалан, передаючи дальше ведення програми головному „стратегові" цього пенсильвенійського „наїзду" на Союзівку та його організаторові, головному радному Степанові Гавришеві, обласному організаторові й голові філядельфійської Округи УНС. Вітаючи приявних, п. Гавриш зокрема привітав приявних на імпрезі головних екзекутивних урядовців: гол. предсідника Й. Лисогора з дружиною, заступників гол. предсідника пані Марію Душник з чоловіком та сином і Вол. Сохана, гол. секретаря д-ра Ярослава Падоха та гол. касира Івана Кококольського з дружиною, і, очевидно, д-ра Володимира Ґалана з дружиною, як також приявних там голів Окружних Комітетів Відділів УНС пп.Карла Сачка з Питсбурґу, Михайла Гентоша з Шамокіну, Ольгу Маліщак з Вилксбері, Михайла Борика зі Скрентону та Івана Заворського з Аллентавну. У мистецькій частині програми виступали артисти Оксана і Пінот Рудакевичі, соліст-баритон Стефан Шилкевич з Трентону при фортепіяновому акомпаніяменті Марійки Гафткович, рецитаторка Оля Цегельська з Бетлегему, танцювальна група 362 Відділу УНС з Брістолю під мистецьким керівництвом Люби Патрик, солістка-сопрано Люся Гентиш з Аллентавну при акомпаніяменті Оксани Равлюк, проф. Сергій Ковальчук зі синами Тарасом і Петрусем, які виконали на сопілках в'язанку українських пісень, скрипаль-студент Юрій Турчин при акомпаніяменті Марійки Гафткович та відомі красуні сестри Маріянна, Катруся і Ліда Сухенки.

В неділю, 18-го червня, гості взяли участь у зелено-святочному Богослуженні, що його відправив вакаційний душпастир Союзівки та парох Кергонксону всч. о. Любомир Гузар, згадуючи в проповіді прекрасні українські зелено-святочні звичаї вшановувати під час цих свят поляглих за волю України Героїв. Богослуження було в наміренні українського народу, а після нього була відправлена Панахида за поляглих Героїв.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сиrі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Пропаґандивна сесія ОН

Надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй має фактично за ціль відбудувати захитаний в очах арабського світу і взагалі азійського та африканського континентів престиж Совєтського Союзу. Москва скомпромітувалася — спершу озброївши, під'юдивши та підштовхнувши арабів на знищення Ізраїлю, а після того залишивши їх напризволяще у воєнному розгромі, що його впродовж 5-ох днів перевів Ізраїль. Передбачення, що — може — Москва витягне з тієї невдачі науку, що не варто викидати більйони на зброєння арабських держав, які не вміють зброєю орудувати, і що краще порадити арабам замиритися з фактом існування ізраїльської держави і переставитись на культурно - господарське піднесення власних країн, таке наївне передбачення деяких непоправних західніх співіснувальних коментаторів, очевидно, не здійснилося. У Кремлі вирішили зацитькати розжалених і обурених арабів новими великим доставами зброї та обіцянкою, що Москва позбавить Ізраїль плодів його воєнної перемоги.

Для цієї власне цілі Москва зажадала скликати надзвичайну сесію Генеральної Асамблеї, щоб там перефорсувати резолюцію, яка затаврувала б Ізраїль як аґресора і зажадала від нього негайно очистити всі окуповані ним арабські терени. Москві аж ніяк не залежить на тому, чи між Ізраїлем і його арабськими сусідами будуть такі чи інші кордони. Зате дуже залежить на тому, щоб зберегти надалі на Середньому Сході стан хронічного неспокою, зберегти завжди готовий вибухнути вулкан. Ті в Америці, які думали про згідливі з Москвою заходи завести на Середньому Сході мир і спокій через конструктивну розв'язку ізраїльсько - арабської проблеми, грубо розчарувались.

Отож ця надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї буде відбуватися в атмосфері комуністичних і арабських лайок не стільки проти Ізраїлю, скільки проти Америки. Це буде дипломатична баталія не між Ізраїлем і арабами, а між СССР і ЗДА. Деякі американські кола, які хочуть бачити ще й тепер у Совєтському Союзі співіснувального партнера, леліють надію, що з приїзду Косиґіна до Америки буде таки багато користи: бо він, мовляв, відбарабанивши свою пропаґандивну лекцію на трибуні в палаці Об'єднаних Націй — буде „спокійно і речево" нараджуватись з президентом Джансоном, та ще й державний секретар Дін Раск і Артур Ґолдберґ, а може й віце - президент Гюберт Гомфрі візьмуть участь у цих „спокійних і ділових" закулісових розмовах.

Покищо можна грубо сумніватися, чи взагалі деякі з отаких спокійних і ділових нарад під час цієї сесії Генеральної Асамблеї відбудуться. Дуже переконливою була вістка одного з західніх кореспондентів з Москви, що Косиґін вистерігатиметься кожного такого кроку, що його китайські комуністи могли б використати для своєї пропаґанди, що ось совєтський прем'єр полетів злиґуватися з Америкою й ліпити нову імперіялістичну змову проти таких мирних соціялістичних арабських країн, як Єгипет і Сирія. Тому не буде нічого дивного, якщо Косиґін не захоче зустрітися з президентом Джансоном. Можна також сумніватися, чи в тій атмосфері „спокійна і ділова" розмова відбудеться між Діном Раском і Андреєм Громиком. А приїзд аж 50-ох членів совєтської делеґації — в тому числі напевно з двох десятків „янголів-хоронителів" — можна пояснити хіба бажанням заімпонувати маленьким і бідним азійсько - африканським делеґаціям.

Якщо правдою є, що Франція також підтримуватиме резолюцію Совєтів, щоб Ізраїль негайно очистив усі окуповані ним арабські терени незалежно від розв'язки ізраїльсько - арабської проблеми, то та резолюція може здобути багато голосів „за". Але якщо вона й перейде, то який буде її практичний ефект?! Хто присилує Ізраїль поступитись? Без згоди ЗДА не можна перевести ніяких успішних санкцій проти будь-кого у світі. Без участи і згоди ЗДА Об'єднані Нації із своїми 122-ма членами безсильні розв'язати будь-яку проблему, тим паче „розв'язати" її по лінії Москви. Москва може використати терен Об'єднаних Націй для своєї пропаґанди, може внеможливлювати конструктивні ходи, але на цьому й кінець.

Косиґін, може, не наслідуватиме Хрущова й не гатитиме черевиком по пульті на залі ОН, але користь з його приїзду до Ню Йорку буде та сама, і так само мільйони мешканців цього міста зідхнуть з полегшею, коли він з 49 „дипломатами" відлетить до Москви.

Богдан Галайчук

КАСТРІВСЬКО-ТРОЦЬКІСТСЬКИЙ НАСТУП ПРОТИ БОЛІВІЇ

(1)

Буенос Айрес. — З сьогоднішньої перспективи вже можна підвести провізоричний балянс партизанської офензиви проти Латинської Америки, що почалась у березні.

В деяких, зрештою вузьких, арґентинських колах не прив'язують до партизанки значної ваги. Згідно з французькою доктриною революційної війни, яку викладають в тутешніх військових школах, комуністи приходять до влади із зброєю в руках, так що передостанню фазу революційної війни завжди творить партизанка, а останню — громадянська війна. Арґентинський стратег полк. Гуґо Міятелльо заперечує цю доктрину, як занадто схематичну і побудовану на занадто вузькому досвіді, виключно в'єтнамському і альжирському. Він перевів докладну типіфікацію засобів революційної війни, збройних та незбройних, і вважає, що комуністи можуть прийти до влади без жадного пострілу. Ця доктрина знайшла переконливе потвердження у квітні 1964, коли Бразилія малощо не попала під комуністичний режим мирним шляхом.

Протикомуністичні діячі Едвард МекІнтош та Юрій Льобато пригадують кубинський досвід. Загально відомо, що комуністи тримали до останньої хвилини з Батістою, не брали участи у партизанці, лише інфільтрували її дискретно (брати Кастро, Ґевара та ін.), а прилучилися до партизанів щойно тоді, коли їхня перемога була вирішена. Але при тому забувають, що і перемога протибатістівської революції мала більше політичний, ніж військовий характер. До останньої фази партизани сиділи в лісах Сієрри Маестри і, не переводячи поважніших зачіпних операцій, розкладали диктаторський режим самою своєю приявністю та інтенсивною пропаґандою. Тому, коли врешті перейшли вони до широкої офензиви, армія вже не була здатна до поважного спротиву, і партизанський похід зі Сієрри Маестри на Гавану був направду парадним маршем. А поза Кубою в ніякій іншій латиноамериканській країні партизани не перемогли.

На основі цього досвіду згадані протикомуністичні діячі ставлять під сумнів, чи справді теперішня партизанська офензива має військові цілі. Вони підозрівають, що це — лише диверсійний маневр, щоб відвернути увагу від офензиви, яка є справді небезпечною і може бути вирішною: субверсії та інфільтрації преси, студентства й робітництва.

Ці доктринальні заложення облегшать нам підвести балянс партизанської акції на протязі трьох з половиною місяців.

У Бразилії партизани існували здавна, але щойно тепер перейшли вони до офензиви. З пресових вісток виходить, що єдиний загін, який заактуалізувався, був знищений. У Венесуелі, як ми свого часу писали, небезпечною була не клясична лісова партизанка, а міська, що нищила промисловість саботажами і, з другого боку, пробувала спаралізувати вибори терором. Вона втратила вигідну оперативну базу, відколи столичний університет втратив абсурдну екстериторіяльність, про яку ми свого часу писали і про яку писав „Ню Йорк Таймс" з 25 травня.

Колюмбійська партизанка, що оперує по лісах та селах, має, як відомо, ендемічний характер, так що тамошнє населення імунізоване проти неї. Зрештою, цього року колюмбійські партизани обмежилися одною більшою операцією — спектакулярним нападом на поїзд. З цього виходило б, що її ціль була більше пропаґандивна, як оперативна: мабуть, ішлося про скріплення морального імпакту — мовляв, уся Латинська Америка увімкнулася в „рух національного визволення", згідно з резолюціями минулорічної гаванської Триконтинентальної конференції та недавніми кубинськими директивами відносно „в'єтнамізації" Латинської Америки, для відтяження Північного В'єтнаму та В'єтконґу. Можливо, що йшлося також про диверсійний маневр з метою відвернути увагу від єдиного справжнього нового театру партизанської війни, єдиної країни, справді загроженої партизанкою — Болівії.

Болівійський президент, ген. Баррієнтос, намагається представити партизанку як імпортований продукт, підкреслюючи, що серед партизанів зловлено відомого французького комуністичного інтелектуаліста Режі Дебре, а разом з ним одного арґентинця і одного чілійця. Баррієнтосова теза оправдана остільки, що справді Болівія творить один з об'єктів партизанської офензиви, керованої та синхронізованої з Гавани. Але з цього не виходить, щоб бракувало їй автохтонного коріння.

(Закінчення буде)

КОНФЕРЕНЦІЯ СФУЖО В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Куритиба. — На 24-те і 25-те червня заповідається небуденна справа в українському житті вільного світу. Вже офіційно оголошено, що в тих днях відбудеться конференція складових частин Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) Південної Америки. Конференцію скликають у бразилійському місті Куритибі — найбільшому українському скупченні на цьому континенті. Енерґійна підготова до неї провадиться під керівництвом містоголови СФУЖО на Південну Америку проф. Ольги Горачук, українки, що народилася в Бразилії, довголітньої та активної громадської діячки.

Згідно з оприлюдненими матеріялами, на конференцію прийдуть провідні діячки Централі СФУЖО, а також, можливо, запрошені почесні гості з жіночих організацій ЗДА та Канади. Діловими учасниками конференції будуть представниці всіх українських жіночих організацій Південної Америки.

Подана в місцевій пресі програма конференції дуже широка, цікава й змістовна. Віднотовуємо окремі, на наш погляд, важливіші її точки. Учасники конференції вислухають і обговорять загальні звіти про діяльність українського жіноцтва Бразилії, Арґентини та Венесуелі. Далі всі жіночі об'єднання, в тому числі на парафіях Католицької та Православної Церков, складуть короткі звіти. На особливу увагу заслуговує реферат від імени СФУЖО, що його виголосить, очевидно, представниця Централі цієї організації.

З тематичними рефератами виступатимуть українські жінки Південної Америки. Про українську еміґрацію в Бразилії доповідатиме проф. Оксана Борущенко (як уже повідомлялось у „Свободі", на цю тему доповідачка написала наукову працю, прийняту й схвалену Паранським університетом); про виховання доросту, опіку над ним та значення матері у виховних справах доповідатиме делеґатка з Арґентини пані Ніна Онацька; про ролю матері у збереженні українських традицій і культури та в ширенні українського народного мистецтва розповість пані Євгенія Б. Мазепа з Куритиби. Окремо стоїть питання про створення координаційного центру жіночих організацій Південної Америки. Передбачено також різні урочистості, Служби Божі в обох церквах, зустрічі, коктейлі, подорожі по українських колоніях та історичних місцях Бразилії.

Порядком підготови до конференції вийняткову активність виявляє Жіноча Організація при Хліборобсько-Освітньому Союзі в Бразилії. Її провід тепер об'їздить українські місцевості, пожвавлюючи там діяльність жіночих секцій.

Наслідком цього дуже успішно в останніх днях відбулися жіночі сходини не тільки в Куритибі, а й в Понта Гросса, Уніон да Віторії, Іраті, Марінґа і ін.

На терені Бразилії жіноцтво гуртується в Жіночій Організації при Хліборобсько - Освітньому Союзі, в Жіночій Організації при Товаристві „Соборність" у Сан Павльо, в Марійському Товаристві Пань при католицьких церквах і в Сестрицтвах Марії Маґдалини при православних церквах. Та, не зважаючи на таку розпорошеність, жіночі зосередження дружньо між собою співпрацюють, часто влаштовують спільні збори, провадять разом різні акції. У жіночій сторінці, що з'являється при часописі „Хлібороб", беруть участь жінки з усіх зосереджень. Це ще раз свідчить про можливість і потребу створити координаційний жіночий центр. Належить визнати, що українські жінки Бразилії працюють дуже добре і мають чим похвалитися. Головне — вони плекають серед себе і серед дітей український дух, що позначається і на громадському і на родинному житті.

В усіх досі оприлюднених у зв'язку з конференцією матеріялах впадає в очі відсутність чогось, так би мовити, параґвайського. Українська колонія в Параґваї доволі численна, але... мовчазна. Не виявляє вона себе ні на громадській, ні на церковній ниві. Коли й на конференції в Куритибі вона ніким не буде заступлена, то не завадило б визначити конкретні заходи й напрямні для створення організації українського жіноцтва в Параґваї. СФУЖО має свою постійну представницю на Південну Америку, отож є кому поцікавитися українськими справами на параґвайському терені.

Під кожним оглядом конференція СФУЖО в Південній Америці має бути поважним заходом для піднесення та пожвавлення діяльности українських жінок на цьому великому континенті. Цю конференцію можна вважати за один з етапів нашого загального наближення до вже не далекого Світового Конґресу Вільних Українців.

Комуністи не хочуть розмов між двома частинами Німеччини

Берлін. — Східньо-німецький прем'єр Віллі Стоф відкинув пропозицію західньо-німецького канцлера Курта Ґеорґа Кізінґера, щоб розпочати переговори між керівниками різних ділянок адміністрації про покращання людських взаємин між двома частинами поділеної Німеччини. Зате Стоф підтримав попередню вимогу, щоб в цих справах відбулась конференція на „найвищому щаблі", а саме, між ним, східньо-німецьким прем'єром та західньо-німецьким канцлером. Таким чином східньо-німецькі комуністи наполягають далі, щоби їх „визнати", якщо не „де юре", то „де факто": зустріч західньо-німецького канцлера з прем'єром комуністичної частини Німеччини, насправді окупованої совєтським військом, страшенне піднесла б престиж східньо-німецьких комуністів і потвердила б їх тезу, що Східня Німеччина є „суверенною" державою. Тим часом в Західній Німеччині продовжується неспокій в університетах. Віце - канцлер і міністер закордонних справ Західньої Німеччини, Віллі Брандт, як теж кілька інших видатних соціял-демократичних діячів дебатували впродовж шістьох годин в минулий четвер, 15-го червня ц.р. у Бонні з представниками студентів з 79 західньо-німецьких університетів і інших високих шкіл. Студенти страшенно обурені поведенням поліції в Західньому Берліні під час недавніх відвідин іранського шаха Різи Пахлеві.

ЗГАДАЙМО ПРО ГОЛОД

Кілька тижнів тому прочитав я в якійсь газеті коротку згадку про голод в Індії. Особливо лютує голод у кількох повітах, де люди їдять такі жахливі речі, про які бридко і згадувати в ситій Америці. У замітці сказано, що посуха і цього року знищила врожай. Отже, немає виглядів на поліпшення ситуації. Страшне людське лихо буде продовжуватись, смерть далі коситиме неповинних людей... Саме тепер читаємо у „Свободі" цікаву статтю про осяги в галузі комунікацій, але кордони залишаються, і вони леґалізують еґоїстичне безучастя і „вмивання рук".

Ота маленька замітка пригадала мені голод в Україні в 1932-33 роках. Саме в цю пору — в травні і червні — вмирало найбільше людей. Ми повинні щороку пригадувати цю трагічну подію для себе і для нашої молоді, щоб не забувати, що являє собою комуністичний режим і чого можна завжди від нього сподіватися. Американці досі не хочуть нам вірити, що мільйони неповинних людей разом з дітьми і матерями вмерли на Україні від штучного голоду, запляновано і послідовно переведеного заходами комуністичного уряду. Треба нам ще раз і саме в цьому році, коли та сама комуністична партія та її експозитура - уряд галасують на ввесь світ про свої осяги і здобутки з нагоди 50-ліття „жовтневої революції і радянської України", — пригадати вільному світові цей небувалий в історії людства ґеносид, жахливий своєю зухвалою жорстокістю і кількістю жертв.

Добре було б, щоб УККА визначив дату для всенародної панахиди, також подбати про радіопересилання в Україну та вручити ЮНЕСКО наше свідчення про штучний голод, як відповідь на ювілейну пропаґанду комуністичного режиму.

Для такої акції підійде кожна дата, але лише до збору нового врожаю. В Ню Йорку найлегше було б зорганізувати колону автомобілів з відповідними плякатами та зверненням до ОН.

Відомо, що факт штучного голоду досі замовчується в УССР. Не появилося жадної публікації про той страшний рік, коли по селах стояли пусткою хати і навіть вимирали цілі селища, неначе після нападу Батиєвих ватаг, з тією різницею, що то сталося не у висліді збройного нападу чужинців, а то були дії „власного" уряду, як один з етапів будови комуністичного „раю".

Коли поети Павличко і Драч виступали в Нюйоркському університеті, хтось запитав — чому досі не написано нічого про голод 1932/33 рр. Павличко відповів, що нібито хтось пише книгу на цю тему, яка незабаром буде опублікована, але трудно цьому повірити.

Пишучи оце про голод, пригадую виснажених, обдертих, з опухлими ногами людей, з якими я вистоював у чергах біля київських розподільників хліба зимою і навесні 1932 року. Але була поміж нами різниця: моя родина той хліб споживала, а в селян, які везли по кілька хлібин для голодної родини, куплений хліб відбирали спеціяльні бриґади і міліція, що контролювали поїзди, які відходили від Києва. Я бачив тоді в Києві, переважно в околицях базарів, трупи померлих з голоду людей, більше чоловіків старшого віку. Мої родичі їздили десь під Псков (здається, ст. Дно), де можна було купити жита ,але то були жахливі подорожі, бо уряд заборонив пускати в потяги т. зв. „мішечників".

Прибув я в той страшний час на ст. Миронівка, де мав пересідати на Богуслав, і побачив, що в почекальні на підлозі лежали щільно одне біля одного діти різного віку і жінки, які хотіли кудись їхати і шукати рятунку, але їх не пускали на потяги. Тоді на моїх очах кілька діточок померли в передсмертних корчах... Приходив станційний наглядач і виносив померлих десь у кущі. І ніхто вже тих невинних покійничків не супроводжував і не оплакував. Не знаю, де були їхні матері...

Ця трагедія відбувалася у зоні найбагатшого чорнозему, у центрі цукрових плянтацій. А скільки ще було таких залізничних станцій на розлогих просторах нашої хліборобної, але нещасливої Батьківщини?!

Українці! Серед нас є чимало тих, що в той чорний рік мучилися від голоду, в яких померли батьки, діти, сестри чи брати. Мільйони неповинних жертв голоду зобов'язують нас ще раз кинути грізне обвинувачення окупантові, який зухвало відзначає 50-річчя запровадженого ним модерного кріпацтва та вихваляється вигаданими здобутками.

А. Гудовський

НА ТЕМУ ДНЯ

Експо-67 — очима московської „Правди"

Московська „Правда" вмістила свій відгук на Світову Виставку ЕКСПО-67 в Монтреалі.

Згадавши, що в ній беруть участь понад 60 країн, „Правда" присвячує увагу лише трьом павільйонам: СССР, ЗДА і коротко — канадійському. Але найбільше уваги, звичайно, присвячує совєтському павільйонові: він ґрандіозний, нагадує трамплін (хоч скачи в комунізм!) біля нього піднесено прапори СССР та всіх 15 республік, його ще перед офіційним відкриттям „заливали маси відвідувачів".

Робочий день у павільйоні СССР, пише „Правда", триває 12 годин, „отже, за півроку через нього пройдуть щонайменше 14 мільйонів людей". Підкреслює „Правда" і одно з важливих завдань московського павільйону: показати відвідувачам з усього світу, що в СССР всі народи ...рівноправні. Крім прапорів національних республік, „на площі перед входом височить 11-метрова скульптура серпа й молота, на боках яких викарбувано герб СССР та уривок із конституції про рівноправність усіх союзних республік"... Не забуто при цьому і ювілей — 50-річчя перетворення Російської імперії з царської в червону.

Совєтський павільйон обладнаний так, щоб відвідувачі бачили, думали і говорили лише про Росію, Але „Правда" й не приховує цього, навпаки — підкреслює і

(Закінчення на ст. 3-ій)

М. Л-ий

КНУТ ГАМСУН НА КАВКАЗІ

(4)

На станції Казбек обступили їх діти, пропонуючи купити гірські кришталі. На обід у готелі дали пречудову баранину і дуже смачну юшку. Озброєний кинджалом кельнер показав рукою із гордістю промовив „Казбек"! Верхів'я гори було у хмарах, але монастир на ній було видно. Гамсун спитав, що це за монастир. „Русский", — відповів кельнер таким тоном, із якого автор зрозумів, що він не вважає себе за русского. Всі кавказці раз-у-раз це підкреслюють.

По обіді вийшов Гамсун пройтися. Нараз загримів грім і пішов дощ. Гамсун хотів був забрати свій баґаж з воза, але якийсь чоловік, поглянувши на небо, сказав, що дощ зараз перестане. Дощ справді перестав, але натомість почав падати град.

Гамсун сховався у стайні, де побачив корову, телятко й вівцю, що мала родити. Вона страшно мучилась. Гамсун побіг до воза, добув із куфра пляшку коньяку і влив кілька крапель у горлянку вівці. Вона випчихалася і заснула.

На станції Кобі у готелі не було окремих кімнат, отже треба було ночувати у великій спільній кімнаті.

Ледве засів автор у ресторані до вечері, ввійшов візник, вивів його надвір і вказав на одного із своїх чотирьох коней, що лежав на землі здутий. Візник промовив лише два слова: „Сто рублів!"

Кавказькі коні дуже витривалі, але візник напоїв свого коня студеною, як лід, водою, і він здох.

Вийшов надвір власник ресторану і показав візникові, які частини конини резервує для себе. У спільній кімнаті незабаром їли кавказці конину з таким апетитом, що здавалося очі їм повилазять. Припрошували і Гамсуна, але він боронився, як міг. Заглянув у підручник, який завжди мав при собі, і сказав: „У меня лихорадка!" Вони його не зрозуміли, бо знали лише свою рідну мову, і стали дискутувати між собою, що це він таке сказав. Коли нарешті доглупалися, стали запевняти, що конина — найкращі ліки проти лихоманки. Гамсун мусів їсти. Він признає, що кінське м'ясо не зле, але в ночі ніяк не міг заснути.

Вийшов надвір. Ніч була ясна, зоряна. „Ніде, — пише він, — не бачив я, щоб зорі так ясно блищали, а місяць так світив, хоч далеко ще не був у повні. Дивна ця зачарована країна, що я в неї попав, це старовинне місце заслання далебі найгарніше з усіх країн. Я потонув у мріях, поглядаю на небо, думаю про Бога та його твір, не хочу вертатися у спільну кімнату. Як усі люди, що забагато перебувають самі, я не раз веду балачку із самим собою. Починаю: „Тут покластися б спати ..." кладуся, але починає проймати холод. До нашого воза припняті три коні. Відв'язую одного, сідаю, їду в гори".

Їдучи так, Гамсун збився з дороги. Доїхав до якоїсь хати, наполовину видовбаної у скелі. На даху стояв, випрямившись, якийсь чоловік. Побачивши Гамсуна, він зійшов униз. „Добрий вечір!" привітався Гамсун, але чоловік, очевидно, не зрозумівши його, мовчав. З даху збігло двоє переляканих, майже голих діточок. На даху дві жінки з цікавости підвелися на ліктях.

Господар запросив Гамсуна всередину хати, засвітив лямпу.

Стільця в хаті не було, і Гамсун сів на купку сухої папороті. Нараз в кутку щось заворушилось і почувся людський голос. Це на леговищі лежала стара-старезна жінка з висохлим і поморщеним лицем. Вона була сліпа. Господар, її син, приступив до неї, обтулив старанно коцом і заспокоїв. Вона щось сказала синові, бо він зараз же підійшов до ватрана, розпалив вогонь і став підігрівати баранячі ребра. Одно реберце кинув у вогонь. Це — поганський звичай, подяка Богові вогню. Після того почастував автора. Гамсун пише, що цю гостинність напевно завдячував він старенькій бабусі.

М'ясо було смачне. Гамсун показав знаками господареві, щоб дав баранини і матері, йому ж простягнув папіросу. Хотів був розпрощатися, одначе господар повів його крізь отвір до другої печери.

Там були дві кози. Господар розгорнув гніздо з папороті і добув із нього двох ведмежат. Надоїв козячого молока і дав їм напитися. Гамсун підняв угору п'ять пальців і знаками запитав, скільки хотів би за ведмежатка. Господар підняв обидві руки й заперечливим рухом голови дав пізнати, що не продасть і за десять рублів. Вийняв із піхви кинджал і позначив ним на землі двацять рисок. Гамсун дав зрозуміти, що то надто багато за одно ведмежатко. Господар затер п'ять рисок. Гамсун усміхнувся, почастував господаря ще одною папіроскою і від'їхав.

Ранком вибралися в дальшу дорогу. Їхали серпентинами. На одному з закрутів візник задержав воза і повів Гамсуна до кам'яного хреста, біля якого було джерело. Тут напились вони холодної, як лід, газованої води, що булькотіла і пінилась.

Доїхали до найвищої точки подорожі, — 3.000 метрів над рівнем моря. Візник випряг одного коня і припняв його ззаду воза. Тепер почалася поворотна дорога. Коні вже не тягнуть лише здержують віз, щоб надто скоро не котився. Дорога чимраз прикріша, тут бувають лявіни, сказав візник.

Страшне провалля. Гамсун признається, що ніде під час своїх подорожей не бачив такого. Хоч лячно, а таки закортіло йому заглянути вниз. Ген-ген на дні провалля крізь далековид побачив він малесенькі нивки.

На одному з найнебезпечніших закрутів, де придорожній мур був розвалений, виринули нараз перед кіньми два хлопчики років на 6-8 і давай танцювати та перекидатись через голову. Це тут вибрали вони місце, щоб жебрати гроші від подорожніх. Коні почали полошитися, і Гамсун схопив свою палюгу, яку купив у Владикавказі, щоб відігнати хлопчаків. Та даремне: вони, наче наперекір, стали витанцьовувати ще з більшим завзяттям у цьому небезпечному місці. Не було ради, Гамсун дав хлопчакам трохи грошей, і вони відразу зникли у своїй кривці.

За три години спустились на висоту 1.500 метрів і опинились у Млеті, найбільшому в цій околиці селищі.

В ресторані Гамсун хотів був почистити другий ніж і виделку скатеркою, але вона була ще брудніша, тож почистив своєю хусточкою. Обід був дуже смачний, лише не треба роздумувати, як там у кухні його приготовляли.

Дітройт, Міш.

СВЯТО ГЕРОЇВ

Десятий Відділ ООЧСУ відзначив День Героїв Святочною Академією 28-го травня в залі Українського Народного Дому.

Відкрив академію мґр. В. Щербій, голова Відділу, пов'язуючи її з 50-ми Роковинами Української Національної Революції і25-ти ліття УПА. Повстанням з місць та однохвилинною мовчанкою візвав присутніх вшанувати пам'ять всіх тих, що склали своє життя в обороні Батьківщини.

Сольові точки програми виконала пані Мирослава Брездень, відспівавши „Зелений гай" — Я. Лопатинського, „Думку" — Я. Степового та „Любіть Україну" — М. Фоменка.

Святочну доповідь виголосив д-р Зенон Винницький з Клівленду, в якій він підчеркнув героїзм української нації в боротьбі за незалежність. Він згадав, що обманом і насильством Москва знищила Українську Державу. Війна з комуністичною Московією ще не закінчена, вона продовжується. Коекзистенція — це троянський кінь. Ми мусимо бути реалістами у вільному світі супроти політики хитрого ворога. Вшановуючи героїв української нації, між ними таких провідних мужів, як Симона Петлюру, Евгена Коновальця, Романа Шухевича - Чупринку і Степана Бандеру, віддаймо належну шану творцям IV Універсалу і Акту 30-го червня, та несімо далі прапор боротьби аж до остаточної перемоги.

Продовженням мистецької частини програми був виступ Дівочої Капелі Бандуристок при Осередку СУМА ім. П. Орлика під мистецьким керівництвом проф. Петра Потапенка. Капеля, крім в'язанки народніх та повстанських пісень, виконала монтаж „Слава Героям", присвячений 50-ти літтю Української Національної Революції і 25-ти літтю Української Повстанської Армії . Рецитувала Віра Потапенко, а сольові ролі виконувала Мирослава Брездень і Галина Кравченко.

Відспіванням українського національного гимну цілою авдиторією закінчено святочну програму.

В. Т.

Ню Йорк, Н. Й.

ДОПОВІДЬ Д-РА І. НОВОСІВСЬКОГО В НТШ

Наукове Товариство ім Шевченка в ЗДА і Центральне Об'єднання Буковинських Українців в ЗДА влаштували спільно 27-го травня в Українському Інституті Америки в Ню Йорку — Наукову Конференцію. По відкритті її д-ром О. Домбровським, д-р І. Новосівський виголосив доповідь на тему „Сучасний українсько - румунський державний кордон і румунський ревізіонізм".

В доповіді прелеґент представив зазіхання румунів на етнічні українські території Буковини і Бесарабії, спираючись на джерельних матеріялах, опублікованих румунською мовою в Римі, Мадриді, Мюнхені і Ню Йорку. Для доповнення цих матеріялів прелеґент навів також теперішні претенсії комуністичної Румунії до тих же земель, цитуючи опубліковані в 1964 р. (проф. Оцетя і Шванном) „Записки про румунів" Карла Маркса (1853-60). Прелеґент зазначив, що так як СССР окупував наші землі, неґуючи нам право на самовизначення, так і румуни домагаються прилучення українських етнічних територій до комуністичної Румунії.

На закінчення проф. д-р Р. Смаль - Стоцький вказав, що висунені в доповіді проблеми мають ширше европейське значення, бо вони торкаються справи опанування гирла Дунаю. Такі праці є цінні для наших істориків і вимагають належного опублікування.

Приносячи подяку Господу Богу в день

МОЙОГО 25-ЛІТТЯ СВЯЩЕНОСЛУЖІННЯ

(14. 5. 1942 р. — 14. 5. 1967 р.)

складаю пожертви:

на Колеґію св. Андрія в Вінніпеґу	$50.00
на Церкву-Пам'ятник в Бавнд Бруку	50.00
на Укр. Вільну Академію Наук в Н. Йорку	50.00

Прот. В. КОВАЛЕНКО з Родиною

ОСТАННІЙ ШЛЯХ ПРОФ. ЯРОСЛАВА БАРНИЧА

Клівленд, Огайо. (зрв) — 5-го червня велика жалобна українська громада Клівленду відпровадила на вічний спочинок заслуженого діяча української культури, проф. Ярослава Барнича. Ранком заупокійну Службу Божу в українській католицькій церкві св. Андрея в м. Парма, Огайо, відправили о. декан Дмитро Гресько, о. Іларіон Бенедик, ЧСВВ, та о. Микола Павлишин. Діяконував о. д-р Мелетій Соловій, ЧСВВ. Зворушливу прощальну проповідь під час богослуження виголосив сеньйор українських католицьких священиків в Огайо, о. д-р Володимир Пелліх з м. Кентону, що був приятелем цього Великого Сина Гуцульщини й кол. першого музичного керівника Гуцульського Ансамблю в Станиславові в 1940-41 рр. „Вірую" під час богослужби виконав баритон, д-р Володимир Боднар, який впродовж останніх п'ятнадцяти років часто виступав під керівництвом Ярослава Барнича.

Згідно з українськими звичаями, домовину композитора несли на цвинтар біля церкви св. Андрея його колишні співробітники, земляки й приятелі. Мужеський Хор ім. Т. Шевченка, разом із співаками з Українського Хору „Дніпро" силою 45-ох голосів, віддавав останню прислугу Покійному, що впродовж цілого свойого життя творив непроминаючі вартості української культури. Учні Українського Музичного Інституту, члени СУМА і Пласту несли вінки.

Надгробні промови виголосили — Софія Мельник-Бура від Управи Хору ім. Т. Шевченка, яким цей великий український дириґент подарував 15 років праці; Юрій Фаріон — від вдячних учнів УМІ; Володимир Шашаровський й Володимир Карпяк від колишніх акторів Львівського Оперного Театру, які прибули з Філядельфії, Па. разом із Богданом Паздрієм і Марією Лисяк; Лев Кусяка, голова Відділу ООЧСУ й Хору ім Т. Шевченка — від Організацій Українського Визвольного Фронту; мґр Степан Воляник, голова Відділу УККА; сотн. Іван Макогін від Головної Управи ОбВУА; проф. Теодор Мацьків від Асоціяції Українських Професорів Американських Університетів; та Кирило Цепенда, як один із українських сеньйорів-дириґентів у вільному світі.

Похоронні обряди розпочались у суботу, 3-го червня панахидами, в яких взяло участь багато сотень українських людей. Першу панахиду відправили о. парох Андрій Улицький й о. д-р М. Соловій. Цього самого дня американський щоденник „Клівленд Пресс" сердечною колюмною прощав Ярослава Барнича. Другого дня панахиду відправили о. монсіньйор Д. Гресько, о. І. Бенедик й о. Іван Орищкевич. Опісля побратими з Леґіону УСС-ів прощали свойого колишнього четаря жалобним словом д-ра Івана Гурка і піснею „Видиш брате мій..." Відтак усі взяли участь у панахиді, що її відправили пан-отці з нашої православної церкви, о. Л. Форостівський, о. С. Ганкевич, о. С. Посаківський та о. М. Глинський. Прощальне слово від української православної громади виголосив о. прот. Степан Посаківський. Сердечно й тепло прощав свойого кол. професора музики о. прот. Мирослав Глинський. Під час панахиди співав Хор Українських Православних Церков під керівництвом Якова Сідельника, незабутнього Карася із „Запорожця за Дунаєм" в ювілейній поставі Ярослава Барнича. Окремими радіомовленнями прощала Покійного українська радіопрограма під керівництвом Степана Зорія з клівлендської „Радіостанції Народів". Окремими телеграмами прощали його Володимир Божик із Лос Анжелос, Каліфорнія; інж. Богдан Сторожук, голова Українського Хору „Трембіта" з Дітройту, Миш.; мґр. Василь Кардаш, дириґент Хору „Прометей" з Торонта, Онт. й Марта Кравців-Барабаш; д-р Ігор Соневицький з Ню Йорку та багато інших працівників української культури; Головна Екзекутива УККА й багато установ Північної Америки.

Під час усіх заупокійних богослужень співав український Хор ім. Т. Шевченка разом з членами Українського Хору „Дніпро" під керівництвом відомих українських дириґентів з Дітройту, Миш., пп. інж. Ярослава Филиповича і Кирила Цепенди. Репрезентативні ланки СУМА і Пласту тримали почесну стійку. Всі триденні похоронні обряди фільмував інж. Василь Гаврилко, що від багатьох років монтує документальний фільм із життя українців Клівленду; координував їх старанно адміністратор Хору ім. Т. Шевченка, Василь Ільчишин. Почуття безмежного жалю огортає українців у країні великих озер. Триватиме цей жаль між леґінями на берегах Черемошу, де музика Ярослава Барнича житиме вічно .(•)

● У Північному В'єтнамі американське летунство атакувало з літаковосців у Тонкінській затоці від 24 квітня до 8 червня сім разів велике летовище за 37 миль на північний схід від комуністичної столиці Ганою. На тому летовищі були завжди приземлені літаки совєтського типу „МІГ". В налеті 8 червня скинені бомби знову так подіравили летовище, що воно не здатне до вжитку на довший час, дармащо тисячі північних в'єтнамців, старих мужчин, жінок, дітей і китайців, зараз-же направляють шкоду.

● Уряд Ізраїлю запропонував Єгиптові обмін воєнними полоненими: Ізраїль готов передати Єгиптові всіх 4.500 полонених, в тому числі 9-ох єгипетських генералів, 10 полковників і 300 інших старшин, за 9-ох ізраїльських вояків, які дістались були в єгипетський полон. 179 єгипетських вояків в ізраїльському полоні — важко ранені.

Коговa, Н. Й.

РІЧНИЙ ПОПИС УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ ШКОЛИ

Українська Музична Студія в Коговзі. Сидять зліва направо: Юрій Романишин, Люба Кушнір, Ігор Стадник, Надія Стадник, проф. Ірина Заячківська-Гаврилюк, Павлусь Боднар, Анґеліка Романишин, Василь Боднар, Лев Гречаник. Стоять зліва направо: Галя Мацюк, Арета Ракоча, Ірина Боднар, Діяна Боднар, Роман Ракочий, Богдан Крушельницький, Василь Мокей, Рома Цьолко, Катря Ракоча, Галя Омецінська, Наталя Кушнір. Стоять у другому ряді зліва: Андрій Стадник, Олег Омецінський, Володимир Омецінський, Любомир Поповський.

Вже два роки проф. Ірина Заячківська-Гаврилюк веде в Коговсі Українську Музичну Студію, що в ній учиться гри на фортепіяні 24 наших дітей з цілої околиці. 21 травня відбувся в залі української католицької школи в Коговсі другий музичний попис при участі 22 дітей. Пописувалися грою на фортепіяні: Боднар Василь, Діяна і Ірина, Гречаник Лев, Крушельницький Богдан, Кушнір Люба й Наталя, Мацюк Галя, Мокей Василь Омецінські: Володимир, Галина й Олег, Поповські: Люба й Любомир, Ракочі: Арета Катря й Роман, Романишин Юрій, Стадник: Ігор і Надія, Цьолко Рома. Грали твори Лисенка, Безкоровайного, українські народні пісні, твори Бетговена, Брамса, Бурґміллера та ін. композиторів.

Під досвідченим проводом нашої відомої піяністки, що вже понад 50 літ працює в ділянці музичної культури, — діти могли почванитися замітним поступом продовж двох років навчання. Деякі з них заповідаються так гарно, що наш музичний дорiст у нашій околиці запевнений. Тому в імені батьків мґр. Марта Копач-Гречаник у теплих словах подякувала пані професорці за її наполегливу й успішну працю, підкреслюючи її знання, педагогічний хист і незвичайно сердечне ставлення до всіх своїх учнів і учениць, що в сумі причинилося до такого успішного попису. Вдячні діти вручили гарну китицю квітів своїй улюбленій пані професорці, а вона роздала їм гарні образочки як нагороду пильности.

На попис прибули не тільки батьки, але й місцевий укр. кат. парох, о. Н. Вояковський з дружиною, голови українських товариств, щоб висловити своє признання проф. І. Заячківській-Гаврилюк за її віддану й успішну працю над музичною освітою нашої молоді. Після попису відбулася спільна знимка.

При кінці червня відбудуться кінцеві іспити всіх учнів і учениць Української Музичної Студії при участі фахової Комісії.

З цієї нагоди варт згадати, що проф. І. Заячківська-Гаврилюк від свого приїзду до Америки з цілою родиною є членкою 57-го Відділу УНС, та почесною членкою 34-го Відділу Союзу Українок Америки в Коговсі.

I. Дурбак

Ню Йорк, Н. Й.

СВЯТО МАТЕРІ 1-ГО ВІДДІЛУ СУА

6-го травня влаштували пані 1-го Відділу СУА традиційне Свято Матері Святом проводила імпрезова референтка п-ні Анна Сливка. Мистецьку частину підготовили п-ні Марія Андрушків, виховна референтка та п-ні Леся Гой, секретарка відділу, Гостинною частиною зайнялась господарча референтка п-ні Катруся Палуга.

Голова відділу п-ні Марія Головей відкрила свято, вітаючи представниць інших відділів, членів 1-го Відділу та гостей.

Культурно освітня референтка п-ні Михайлина Баран відчитала реферат „Завдання матерей," нав'язуючи до історичних подій від часів княгині Ольги аж до сучасности.

Поклін Небесній Матері зложили діти наших членкинь. Вони відспівали гимн „Левадов - долинов" та зложили квіти у стіп її ікони. Відтак привітали земських матерей поодинокими і збірними деклямаціями.

П-ні Ірина Біскуп разом зі своїми донями Мартою та Варварою відспівали пісню „Мати доню колисала."

Сценка „Найкраще слово" пера о. П. Романишина зробила гарне враження на присутніх.

Закінчено мистецьку частину піснею „Три віночки" при акомпаніяменті п-ні І. Біскуп.

Слідуючі діти брали участь у мистецькій частині: Маруся Гой, Юрій Гой, Христя Саляк, Уляся Кекіш, Марта Івашків, Лідія Семущак, Віра Чума, Оксана Ярема, Адя Роговська, Марта Біскуп, Варвара Біскуп, Галя Весоловська, Наталка Сєсоловська, Ярослав Шуль, Юрій Гірняк і Левко Івашків.

Багатою гостиною у дружній атмосфері закінчено це достойне свято.

Марія Зубрицька

Експо-67 — очима...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

в своєму повідамленні читачам.

Ось кілька відгуків закордонних відвідувачів павільйону СССР, які подає „Правда": „Досягнення росіян за 50 років потрясальні!"...

„Поздоровляємо Росію з усієї душі!" — з французьких записів, а з еспанських: „Найкращий павільйон ЕКСПО — СССР. Хай береже Бог русских!"..

Про американський павільйон „Правда" пише мало. Лють у неї викликає 30 ветеранів в'єтнамської війни, нагороджених орденом „Пурпурового Серця", які допомагають обслуговувати відвідувачів павільйону.

„Правда" смакує і той факт, що в американському павільйоні якийсь молодик із ЗДА вже спалив свою мобілізаційну картку „під самим портретом президента Джансона".

Про самий зміст павільйону ЗДА: там, мовляв, колекція капелюхів, ляльки, деякі підвішені догори ногами індіянські прикраси і „Сорвейор"...

Канадійські павільйони не удостоїлись у „Правді" більше, як п'ятьох рядків. *(п)*

В АМЕРИЦІ И У СВІТІ

ІНДІЯ ВИДАЛИЛА двох комуно-китайських дипломатів у відплату за видалення з Китаю двох членів індійської амбасади. Індійський уряд твердить рішуче, що закиди „шпигунства" проти тих індійських дипломатів — це вигадка, бо ніхто з цих дипломатів не був навіть у сусідстві ніякого китайського „військового об'єкту".

У НІҐЕРІЇ НАБЛИЖУЄТЬСЯ РІШАЛЬНА РОЗГРА між її центральною владою із столиці Лягосу та Східньою провінцією, яка проголосила 2 тижні тому державну самостійність, як „Республіка Біяфра". Голова і прем'єр Ніґерії полк. Якубу Ґавон вислав 250 вантажними автами своїх вояків в сторону Східньої провінції. Загалом центральний уряд розпоряджає 15.000-им військом, а Східня провінція к. 12.000 вояками, — одні і другі дуже примітивно озброєні й вишколені, маючи здебільша дотепер списи і сокири. Джерело конфлікту — міжплемінна ненависть. В минулому році північне плем'я вирізало к. 30.000 осіб з племени Ібо, яке заселює Східню провінцію.

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 16-го червня 1967 року з Волі Всевишнього відійшов у Вічність в нещасливому випадку, на восьмому році свого молоденького життя наш Найдорожчий СИН, ВНУК І ПЛЕМІННИК

БОГДАН ВАСИЛЬ МАЦЮК

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 20-го червня 1967 року о год. 9-ій рано з похоронного заведення „Lilly and Zeller", 403 S. Wolse St., Baltimore, Md.

В глибокому смутку:

ГАЛИНА І БОГДАН — родичі
ТЕРЕСА — сестра
МИХАЙЛО — брат
ДАРІЯ, МАРІЯ, ВАСИЛЬ І ПЕТРО — бабуні і дідусі
НАДЯ І БОГДАН ВОЙТОВИЧ — тета і вуйко з Родиною
МАРІЯ І ВАСИЛЬ КУРІННІ — тета і вуйко з Родиною

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ мого Незабутнього і Найдорожчого ЧОЛОВІКА

СВ. П.

Інж. КОРНЕЛЯ НІЩЕМЕНКА

за Вічний Спокій Його Душі, будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ

в СУБОТУ, 24-го ЧЕРВНЯ 1967 р. о год. 9-ій рано в УПЦ св. ПОКРОВИ при 29-ій вул. в ДІТРОЙТІ — Захід.

в ПОНЕДІЛОК, 26-го ЧЕРВНЯ 1967 року, о год. 8 рано в Українській Католицькій Церкві НЗПДМ при вул. Мк Дуґел і Коммор в ДІТРОЙТІ — Схід.

У Приятелів, Друзів і Знайомих, прошу Св. Молитов за Його Душу.

Дружина — ЯРОСЛАВА

Ділимось сумною вісткою, що по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла від нас у Вічність дня 17-го червня 1967 року, проживши 77 років, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ, БАБУНЯ

Марія з Кравчишинів ГУСАР

Народжена 1-го березня 1890 року в Старяві, Добромильського повіту, Західна Україна.

ПАНАХИДИ — в понеділок, 19-го і вівторок, 20-го червня 1967 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні "Koyen" Funeral Home, 319 Amboy Avenue, Metuchen, N.J.

ПОХОРОН — в середу, дня 21-го червня 1967 р. о год. 8:30 рано з похоронного заведення до української католицької церкви св. Марії при Lewingston Avenue, New Brunswick, N.J., а відтак на цвинтар св. Андрея в South Bound Brook, N.J.

Горем прибиті:

муж — ВАСИЛЬ
діти: ІВАННА з чоловіком МИХАЙЛОМ ЯРЕМКО
ЯРОСЛАВ
МАРІЯ з чоловіком СТЕПАНОМ МАТВІЙКІВ
ВОЛОДИМИР з дружиною КСЕНЕЮ
ЗЕНОН з дружиною ЛАДОЮ
внуки: ОКСАНА з чоловіком ПЕТРОМ БОКАЛО
ІГОР, МАРТА, РОСТИСЛАВ, ВОЛОДИСЛАВ, ТЕТЯНА, ВОЛОДИМИР
сестра — КАТЕРИНА ПОТІЧНА в Україні
і дальша Родина в Америці

СПОРТ

редагує В. СОХАН

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „КОБРАС СК" 1:3 (1:1)

Маямі, 10 червня. — Минулий кінець тижня пройшов для „Ч. Січі" під знаком великої активности футбольної ланки. Ок. 80 футболістів від наймолодших 8 років до найстарших понад 40, взяли участь в ряді змагань у Маямі, Флорида, і Українському Селі в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вперше в історії перша дружина „Ч. Січі" відвідала Маямі, де відбула товариські змагання з місцевим клюбом „Кобрас", який готовиться до вступу до новоствореної професійної ліги „ЮСА". Для цього багаті власники спровадили ряд визначних футболістів з Бразилії, Арґентини і ін. країн світу.

Як і можна було сподіватися, гра проходила на високому рівні. „Ч. Січ", як лідер АФЛіги, хоч приїхала до Маямі в ослабленому складі, зарепрезентувалася згідно із сподіваннями спортових журналістів, які в місцевій пресі: „Ди Маямі Нюз" і „Ді Маямі Гералд" помістили обширні рецензії під промовистими наголовками: „Кобрас тейк он Юкрейнієнс" і „Кобрас кікт іт еравнд від Юкрейнієнс", обидві газети з 10 червня. В грі ведення 1:0 для „Ч. Січі" здобув Л. Вільчак на початку першої півгри. Господарі вирівняли з вільного при кінці половини. В другій півгрі Кобрас здобули дальші два ґолі, при чому ще одного ґоля В. Вільчака суддя не признав через офсайд. 2 000 глядачів нагородили рясними оплесками футболістів „Ч. Січі" після закінчення зустрічі за гарну і чисту гру. Усі місцеві радієві і телевізійні стації передали вістки з цих змагань, при чому одна із телевізійних стацій передавала інтерв'ю із членом Управи і менаджером „Ч. Січі" — Є. Чижовичем. Як заявив один із визначних місцевих українських громадян, такого розголосу і пропаґанди українського імени в Маямі ще не бувало! На ці змагання „Ч. Січі" прибули численно місцеві українці, а після змагань гостили „січовиків" маямські українці в Українському Американському Клюбі, головою якого є п. Франко Пелехатий.

Склад „Ч. Січі": Й. Махник, М. Воробець, Е. Рач, М. Німерчинський, М. Павлишин, М. Бакун, С. Юрчак, З. Снилик, Т. Вестралє, В. Вільчак, Т. Мораїс, Л. Вільчак. Не змогли взяти участі в цій грі перешкоджений О. Чайка і Б. Лялька, якому все членство і симпатики „Ч. Січі" бажають якнайскоршого видужання з відбутої операції.

В наступну неділю „Ч. Січ" відбуде свій черговий вакаційний виїзд, цим разом далеко на північ до міста Світової Виставки — ЕКСПО-67 Монтреалю, де зустрінеться з кол. чемпіоном Канади СТ „Україна".

О. Твардовський

— о —

ФІЛЬМОВИЙ АКТОР ДЖЕК ПЕЛЕНС ВИСТУПИВ В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКИХ ФУТБОЛІСТІВ

Відомий фільмовий актор Джек Пеленс — Володимир Палагнюк, українець народжений в Америці, виступив в обороні українських футболістів і „Тризуба" — Юкрейнієн Нешенелс" в листі якого він написав до спортового колюмніста Мелвіна Дурслаґа, статті якого появляються в цілому ряді газет.

Порівнюючи американський футбол із европейським, колюмніст Мелвін Дурслаґ признає, що американці виявляють глибше зацікавлення більше аґресивним американським футболем, бо европейський футбол для них є надто блідим у порівнянні з американським. Далі цитуємо дослівно колюмніста Мелвіна Дурслаґа:

„Для тих які слідкують за европейським футболем, цей спорт не є таким „безкровним", а національні почування, що їх він збуджує, є радше подивугідні. Для ілюстрації подаємо випадок, коли ми написали з признанням про Петра Ґоґоляка, трансплянтованого мадяра, який прийшов із своїм футбольним викопом до нюйоркських „Джаєнтс".

Наступного дня наспів до нас лист від п. Джека Пеленса (нар. Палагнюк), відомого драматичного актора, який порадив нам, що ми можемо обійтися без мадярських футболістів. Найкращими в цій країні, він заявив, імовірно здержуючи сильне хвилювання, є „Юкрейнієн Нешенелс" з Філядельфії. „Чому, чому, чому — він писав — іґноруєте Ви, писаки, справжніх „трайбсмен" (маючи на думці футболістів)? Чи це тому, що ми не маємо Жа-Жа? Згода, держіть собі її, але ми маємо Наталію Вуд, Бронка Нагурського, Ніка Адамса, Майка Мазуркі і Чарльса Бронсона. Також співак Ед Еймс є українцем із Джерзі."

Пан Пеленс є українцем із Пенсильвенії. Можна б побоятися сили його обурення, якби він був народжений в старому краю" — коментує ці завваги Палагнюка колюмніст Мелвін Дурслаґ. До цього коментаря можна б тільки додати, що варто б взяти собі приклад із нашого відомого актора, вже тут народженого українця, Володимира Палагнюка, який не вагається стати в обороні українського імени в спорті, та витягає відразу цілу батерею славних українських імен щоб узбріїти свій коментар фактами.

ХРОНІКА САН ДІЄҐО, КАЛІФ.

В Сан Дієґо відбулася в 1934 році світова виставка, яка спричинилася до популяризації та росту каліфорнійського міста.

Розташовані у величавому парку різностилеві будови павільйонів стали осередком культурного життя міста та атракцією туристів. Тут примістилися музеї, ґалерії, театри, періодичні виставки тощо.

У колишньому павільйоні „мексиканського села" примістилася організація — Товариство Пацифічних зв'язків, що об'єднує 20 етнічних груп, де кожна національність має окреме приміщення.

Протягом останніх п'яти років сюди належить також українська громада, яка своєю активністю здобула прихильність цієї інтернаціональної установи. Гарно прибрана, українськими вишивками, малюнками та портретами українська хата має виставку нашої ноші, різьби, крашанок.

За встановленим розкладом українські жінки у дні своїх дижурів зустрічають туристів. На королеву української громади в цьому році обрано вдруге панну Ірину Турянську за її особливу активність.

Очолює українську громаду пан І. Данильчук — відомий підприємець із Вінніпеґу, Канада.

8-го січня місцева громада мала спільний різдвяний обід, в якому взяло участь духовенство обох обрядів — о. А. Мирощенко, о. Соломон, о. П. Турянський, о. О. Ліпонченко. Привітавши чисельних присутніх ,голова п. І. Данильчук повідомив про рішення управи дарувати по 100 долярів на обидві місцеві українські церкви із громадської каси та по 25 дол. на УВАН, НТШ та катедру Українознавства.

21 січня громада Сан Дієґо відзначила 50-ліття українських визвольних зусиль доповіддю інж. В. Проходи. У мистецькій частині панна Елла Свірська виконала в'язанку українських народних пісень.

13 березня відбулося відзначення Роковин Т. Шевченка. Виступала пані Ольга Нью, зі словом про Шевченка на тлі деклямації та мистецьких виступів дітей. Захоплення присутніх викликав наймолодший учасник програми деклятор Петрусь Несторенко. Виступали й інші діти з деклямаціями.

2 квітня українська католицька громада заходами жіноцтва мала спільне свячене. На обіді був присутній із Лос Анджелесу о. М. Колтуцький.

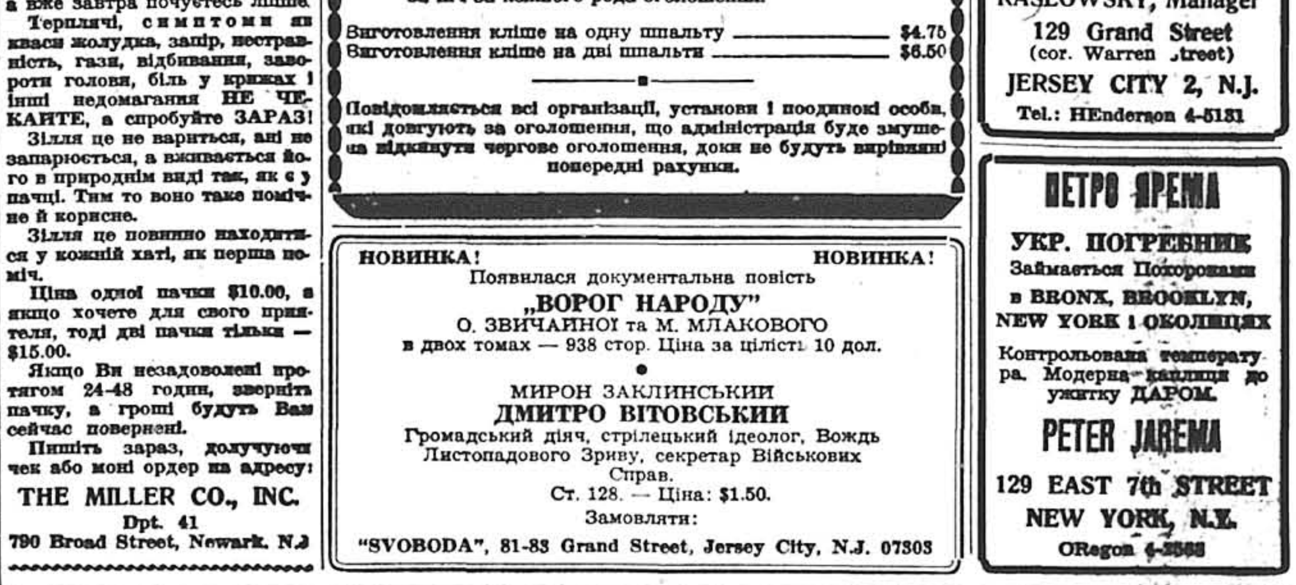
Українська громада Сан Дієґо може похвалитися високим відсотком затрудненої за фахом інтеліґенції, серед якої є шестеро жінок викладачів місцевих коледжів та університету. Однією із сеньйорок є пані Галина Китаста, яка цього літа очолить тритижневу студійну туру до ряду країн Европи.

Студенти гуманітарних наук одержать шість пунктів кредиту до своїх студій. Кошт подорожі 1.500 дол. Учасниками тури можуть бути і позакаліфорнійські студенти. Зацікавленим українцям радимо звертатись безпосередньо на адресу:

Mrs. Helen Kytasty
4264 Biona Pl., San Diego,
Calif., 92116

О. Куленко

ТАРЗАН, Ч. 5826. Багаті геологи!

— Ці скелі вартують $ 100,000 за одну тонну! — дивувався Ґрін. — Звідки ви це знаєте?

— Той дослідник, який повідомляв про надбережних скакунців, відкрив і дослідив ці метеори, — спокійно сказав професор.

— До чорта з тими надбережними скакунцями і з антропологією! — гукнув Коді. — Слушно! — вигукнув Ґрін. — Відтепер ми є геологами... Багатими геологами!